

[Socialministeren.]

Undersøgelse af det Tilfælde, som jeg forstod det ærede Medlem af det andet høje Ting Hr. Gudiksen har skrevet noget om i „Skive Folkeblad“. Jeg har foranlediget, at der er sendt en Embedsmand fra Arbejdsdirektoratet derop, da det nu var et Medlem af Rigsdagen, der havde skrevet det, og jeg derfor gik ud fra som aldeles givet, at her kunde vi for en Gangs Skyld faa Realiteterne paa Bordet, nu var der virkelig et Tilfælde, hvor vi kunde ramme en forsømmelig Afdelingsformand eller Kasserer og nogle Medlemmer, som ikke havde baaret sig ad, som de skulde. Jeg ved ikke, hvad Resultatet bliver, men jeg ved af Erfaring, at det ærede Medlem Hr. Rager har fuldkommen Ret i, at i de Tilfælde, der hidtil har foreligget, og som jeg Gang paa Gang, den ene Sag efter den anden, har sendt ud til Statspolitiet og faaet undersøgt, har der ikke været noget. Det har været Agitationstaler og Agitationsartikler, men det at faa Landbrugerne til at henvende sig paa Arbejdsanvisningskontoret med Anmeldelse af de konkrete Tilfælde, der virkelig er nogen Realitet i, kender vi ikke noget til.

Derfor maa det ærede Medlem Hr. Ejnar Kjær undskyldte mig, men jeg kan ikke faa mig selv op i samme Højde, som det ærede Medlem var oppe i, med Hensyn til de Klager, og jeg har aldrig, netop fordi det ikke har været muligt at faa Realiteter frem, kunnet tage hele denne Agitation alvorligt, fordi det i for høj Grad er blevet Agitation, hvilket er beklageligt, naar man skal Misbrugene til Livs. Det er ikke mærkeligt, at man Gang paa Gang netop fra Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse siger: Hvorfor i alle Guders Navn bliver I ved med at diskutere det inde paa Rigsdagen og andre Steder? Mød hos os med alle de Tilfælde, hvor der virkelig er noget i Vejen, og saa garanterer vi for, at vi nok skal faa slaaet ned paa dem, faa ekskluderet de paa-gældende Medlemmer og faa afsat de Tilidsmænd, der ikke opfører sig rigtigt. Men endnu kan man med Rette sige fra Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse, at der ingen Realiteter er kommet frem over for Kassen. Her ser jeg bort fra Ting som det, der forelaa i Holbæk, hvor det simpelt hen drejede sig om Svig mod Kassen. Det er jo ikke de Problemer, der ligger i den almindelige Agitation om Mangelen af Arbejdskraft ude i Landbruget.

Det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen vilde gerne have, at jeg skulde gøre Rede for, hvad det virkelige Maksimum er, som en arbejdsløs kan opnaa. Det er meget

svært for mig at sige. Hvis den arbejdsløse har en syg Kone og 12 eller 14 Børn, vil det naturligvis være et meget betydeligt Beløb, fordi det sociale Udvalg har Adgang til at skønne over, hvor megen Hjælp der er nødvendig for at holde en saadan Familie oppe. Den almindelige Regel, det, som ligger i selve Forsorgsloven, men som for saa vidt ikke har noget at gøre med Arbejdsløshedsloven, er den, at Invaliderenten med Dyrtidstillæg er det almindelige Maksimum for, hvad en socialunderstøttet skal kunne opnaa i Løbet af et Aar, medmindre der foreligger ganske særlige Forhold, saa det er ikke gør ligt for mig at sige noget bestemt Tal, et saadant kan i Virkeligheden ikke opgives.

Over for Talen om at afskaffe 26 Ugers Bestemmelsen vil jeg gerne sige, at det ønsker Arbejdsløshedskasserne ikke. Der er i Loven en Adgang for Arbejdsløshedskasserne til at søge Dispensation ned til 13 Uger i Løbet af 3 Aar i Stedet for 26 Uger. I hvor ringe eller hvor stort Omfang den er udnyttet, ved jeg ikke, da det er et Spørgsmaal, der afgøres i Arbejdsdirektoratet. Mig bekendt er der ikke nogen Arbejdsløshedskasse, der endnu har benyttet sig af denne Bestemmelse, og det er ikke saa helt mærkværdigt. Man taler om dem, der falder for 26 Ugers Bestemmelsen. Der var den Dag, Krigen brød ud i 1939, her i Landet ud af en halv Million Medlemmer i Arbejdsløshedskasserne 3 300, der var faldet for 26 Ugers Bestemmelsen. Alle de øvrige mange, mange Tusinder, der skiftevis gaar ledige, fordi de gaar fra det ene Arbejde til det andet, denne uendelig flimrende Mængde af Mennesker, der skifter Arbejdsplads, naar alle sammen at have mere end 26 Ugers Arbejde i Løbet af 3 paa hinanden følgende Aar, og saa er Spørgsmaalet, om Arbejdsløshedskasserne vilde være helt vel tjent med absolut at skulle holde fast paa alle disse 3 300.

Det maa erindres, at derimellem er Folk, som maaske ret snart skal gaa op paa Aldersrente, eller Folk, som er meget lidt arbejdsdygtige, eller som kan meget lidt i de Fag, hvor de hører til. De, der er faldet for 26 Ugers Bestemmelsen, er jo ikke just den mest prima Arbejdskraft. Det er, hvad man kan kalde for den konstante Kærne i de arbejdsløses Hær. Tallet, 3 300, virker jo ikke særlig imponerende.

I øvrigt er alt det, der er foreslaaet her, tiltraadt af de Repræsentanter for Arbejdsløshedsforsikringen, som jeg har forhandlet med.

Ifølge de forslaaede Ændringer til Lov-